

Salvador Cardús

També ho diu el Baròmetre

La publicació de la primera onada del 2017 del Baròmetre d'Opinió Política del CEO ha estat notícia per les respostes sobre el suport a la independència en dues preguntes diferents i amb respostes desiguals. Solem oblidar que les enquestes d'opinió són uns artefactes d'una considerable complexitat, amb grans limitacions tècniques. No entraré ara en qüestions com la limitació de la mostra, els marges d'error creixents com més segmentades són les respostes o l'ordre en què es fan les preguntes (la del vot al referèndum estava situada al final de tot, després d'un bloc sobre identificació esportiva, corrupció i situació econòmica personal). Però sí que voldria assenyalar algunes respostes que indiquen l'error de suposar que tothom té una opinió informada de tot i que tothom és capaç d'entendre la coherència que pressuposa el qüestionari.

EN PRIMER LLOC, l'enquesta mostra una ciutadania desinteressada, desinformada i desesperançada de la política. La meitat dels catalans diuen que tenen poc o gens interès per la política, i quatre de cada deu es consideren poc o gens informats. No és estrany, per tant, que un vint per cent no sàpiga situar entre la dreta i l'esquerra política ICV-EUiA o la CUP, una xifra que arriba al 26 per cent en el cas de CSQP i, atenció, al 40 pel cent en el cas del PDECat. I, per cert, gairebé quatre de cada deu situen el PP a l'extrema dreta! Tampoc no sorprèn que la meitat dels catalans no sàpiguin qui són Xavier Domènech i Anna Gabriel, i que a dos terços no els soni el nom de Lluís Rabell. I potser per tot això un de cada tres catalans creu que cap partit polític no pot resoldre els principals problemes del país, una xifra que, sumada als que no saben quin partit podria fer-ho, fa una meitat de catalans políticament desencantats o desorientats.

SEGONAMENT, en pocs casos l'edat indica opinions gaire diferents en res, si no és que els joves de 18 a 24 anys encara es declaren més desinteressats i més desinformats que el conjunt de catalans: fins a 10 i 20 punts més, respectivament. O que són força més els joves que no saben situar els partits entre dreta i esquerra. Uns increments que també es donen en les

PERE VIRGILI

.....
Les opinions
fora del
context
d'estrès polític
amb què
es viurà
el referèndum
tenen un escàs
valor predictiu

dones, però no tan accentuadament. Això sí, aquests joves de 18 a 24 anys, dels quals tant ens compadim, són el grup que se sent més satisfet amb la seva vida actual (amb una mitjana de 7,38, en una escala de 0 a 10, el 84 per cent se situen entre 6 i 10 de "satisfacció"). Curiós.

I, FINALMENT, parlem d'independència. 1) Convé recordar que les opinions fora del context d'estrès polític amb què es viurà el referèndum tenen un escàs valor predictiu. 2) La lleu majoria que no vol un estat independent es concentra a partir dels 50 anys. Per sota d'aquesta edat, la lleu majoria és a favor. 3) La discrepància entre voler o no un estat independent i votar *sí* o *no* en un referèndum només pot sorprendre si es pressuposa una ciutadania implicada i informada. Però ja hem vist que no és així. Per això pot passar que dels

que no saben si volen un estat independent gairebé el 20 per cent diguin que votarien *sí* al referèndum; o que dels que no el volen només un 44 per cent votarien *no*. I fins i tot que dels que sí que el volen un 4 per cent votarien *no* al referèndum.

TANMATEIX, si una cosa queda en evidència pregunta rere pregunta és que els qui volen un estat independent es consideren més informats i més interessats en la política; compten més amb els partits polítics per resoldre els problemes del país; valoren molt més positivament l'economia i la política catalana actuals i encara confien més que millorarà. I estan més satisfets amb la seva vida actual. Vet aquí una diferència fonamental que, més enllà de la quantitat, és la veritable força qualitativa de l'independentisme que caldria saber fer valer.